

Hans de Beer

LARS, URSULETUL POLAR

Lars și iepurașul cel fricos

Ilustrații de Hans de Beer

Traducere de Mara Wagner

Lars, micul urs polar, avea un morman de zăpadă doar al lui. Îi plăcea să stea acolo, cățărat în vârf, și să privească zăpada și ghețurile până departe, către mare.

Era liniște la Polul Nord, de cele mai multe ori. Nu auzeai decât vântul și valurile. Dar, într-o bună zi, Lars auzi un plâns înăbușit. Ridică nasul în direcția din care venea scâncetul și adulmecă. Simți un miros străin!

Lars alunecă încet pe morman și merse pe urma mirosului, până când ajunse la o adâncitură în zăpadă. Acum scâncetul se auzea mult mai limpede. Era cineva acolo jos?

Curios, Lars se aplecă și văzu un iepuraș speriat.

— Nu-ți fie teamă, iepurașule! strigă Lars. Am să te ajut. Fii atent, eu am să arunc multă zăpadă lângă tine, în groapă, iar tu te vei urca pe grămada de zăpadă, până ajungi sus.

Iepurașul făcu ochii mari când Lars începu să arunce zăpada spre el. Dar înțelese imediat și – hop, hop, hop – deja se afla sus!

— Mi-a fost atât de frică, spuse iepurașul.

Încă mai tremura.

— Acum e totul în regulă, îl liniști Lars. Cum te cheamă?

— Mă cheamă Hugo, spuse iepurașul.

— Pe mine mă cheamă Lars. Haide, vrei să facem concurs de alergat?

— Da, sigur, răspunse Hugo încântat, pentru că-i plăceau la nebunie concursurile.

Și chiar se pricepea la alergat. Era atât de iute, încât ursulețul pierdu cursa.

La un moment dat începu să ningă.

— Eu trebuie să merg acasă atunci când ninge, rosti Hugo. Așa spun părinții mei.

— Păcat, spuse Lars dezamăgit. Hai că merg și eu cu tine o bucată de drum.

Ninsoarea se înteți și cerul se întunecă. Cei doi prieteni înaintau cu greu. Când nu mai văzură aproape nimic în față, se ghemuiră în zăpada proaspătă și așteptară.

În sfârșit ninsoarea încetă, iar cerul se însenină din nou. Lars și Hugo priviră în jur.

— Unde suntem? Vai, nu vom mai găsi niciodată drumul spre casă, se văită Hugo.

— Nicio grijă, Hugo, spuse Lars. Eu m-am pierdut de multe ori până acum și mereu am găsit drumul de întoarcere.

— Mi-e foame, șopti Hugo.

Deodată auziră un huruit puternic. Hugo se ascunse repede în zăpadă.

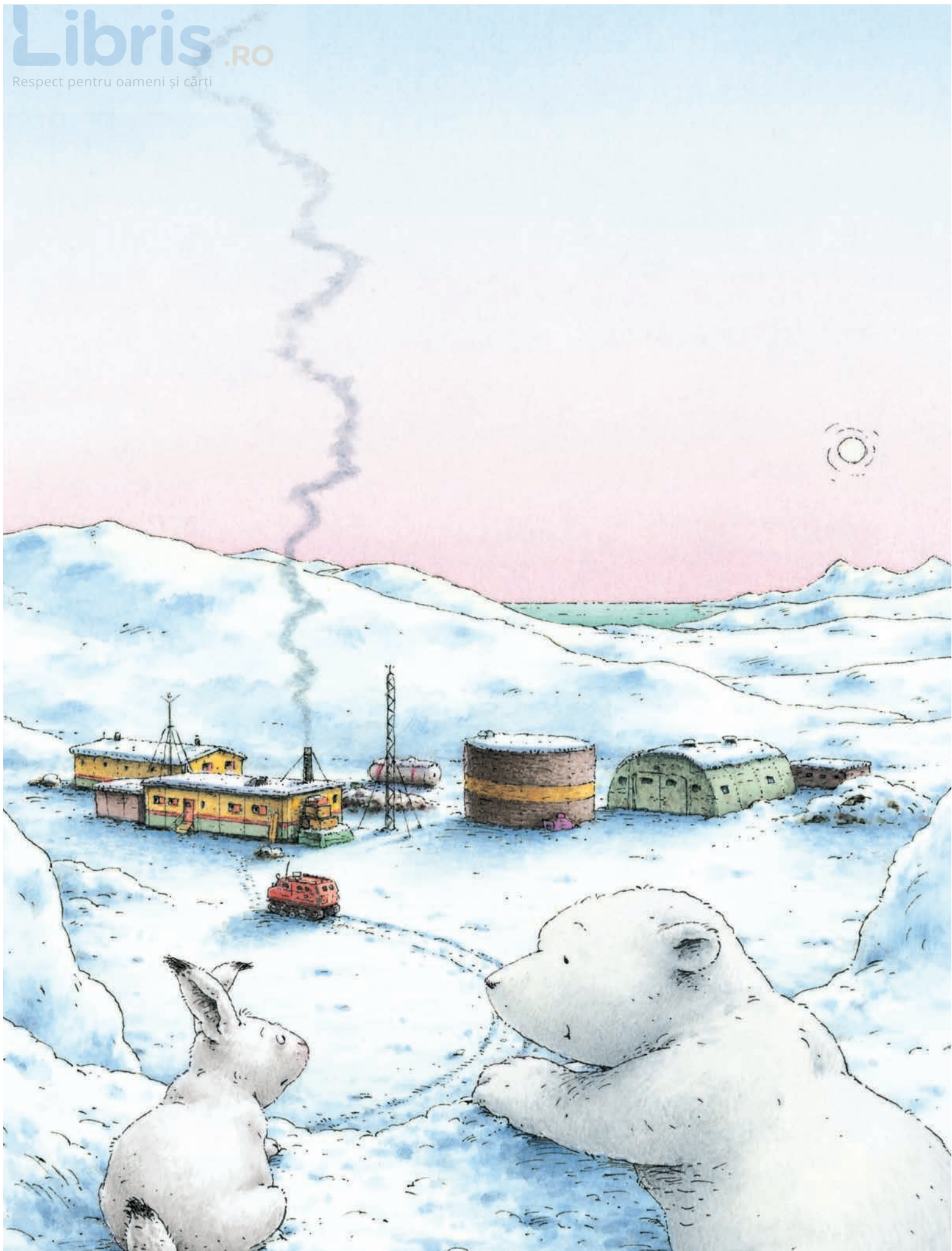
— Ce iepuraș fricos! exclamă Lars râzând. Poți să ieși de-acolo, e mașina cu șenile.

— E... ce? întrebă Hugo din ascunzătoarea sa.

— Mașina cu șenile care merge pe zăpadă! Apartține stației polare. Am fost de multe ori acolo cu tata și am găsit mâncăruri delicioase! Hai cu mine, de-acolo cunosc drumul spre casă!

Lars și Hugo merseră pe urmele lăsate de mașina cu șenile. Nu după mult timp, ajunseră la stația polară.

— Ce bine că de-aici cunoști drumul, spuse Hugo ușurat. Hai, să mergem repede acasă!

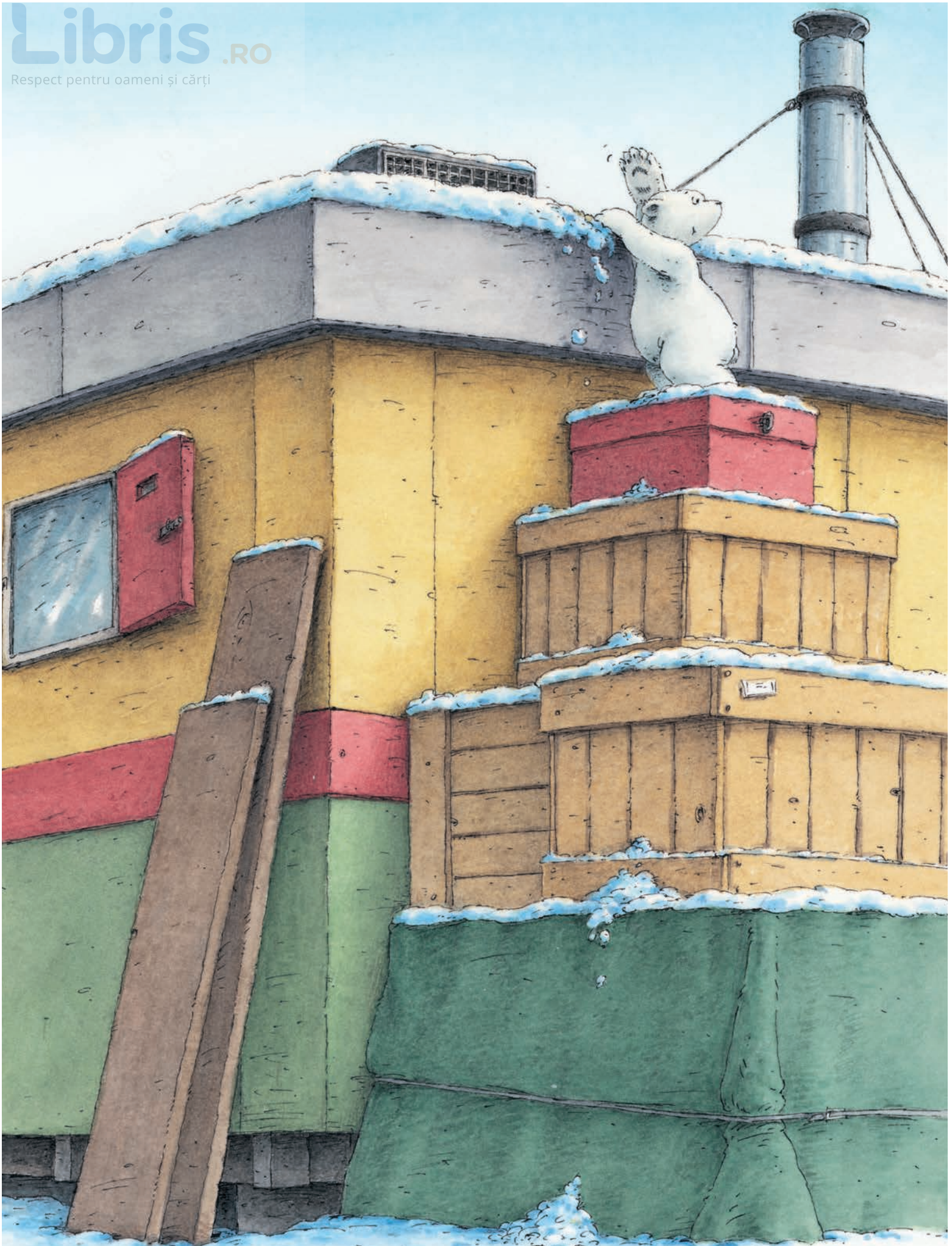
Lui Hugo nu-i plăcea deloc stația asta polară.

— Fricosule! zise Lars. Hai, vino, mai întâi să ne luăm ceva de mâncare!

— Nu prea îmi mai este foame, murmură Hugo.

— Dar mie, da! spuse Lars. O să vezi ce de bunătați au acolo, jos. Haide!

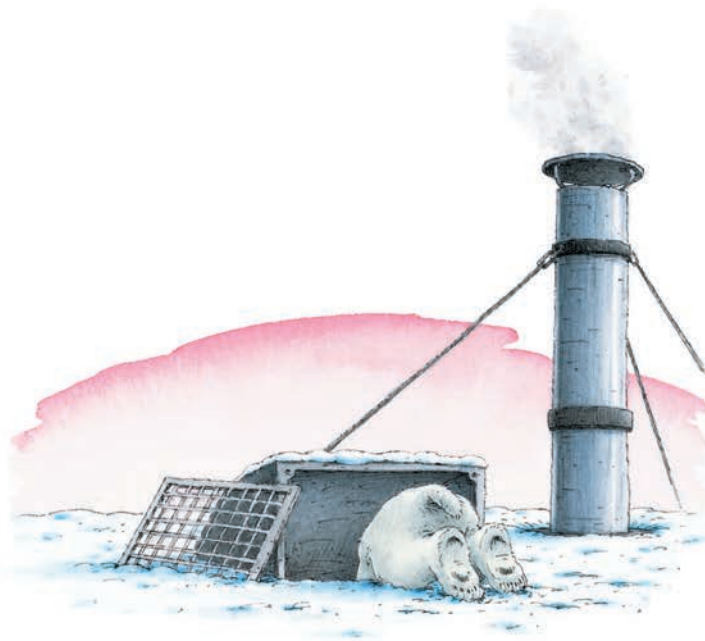
După ce mașina de zăpadă se îndepărtă din nou, Hugo își luă inima în dinți și alergă în urma lui Lars. Găsiră pește, pâine și chiar doi morcovi – destul pentru un mic picnic.

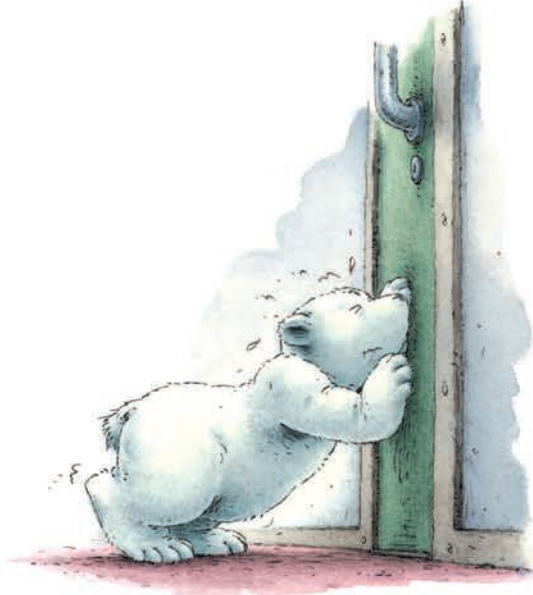

— Vreau să mai arunc o privire în jur! îi strigă Lars iepurașului.
Poți să mă aștepți pe dealul ăla!

Ursulețul se cățără pe acoperișul stației polare. Zări o deschizătură, care nu era nici fereastră, nici ușă. De acolo venea un miros necunoscut. Lars auzi și niște sunete ciudate. Curios, dădu deoparte grilajul, se aplecă, mai mult, și mai mult – și atunci se întâmplă!

Lars căzu prin gaura de aerisire și ateriză într-un... scaun confortabil!

Înăuntru era foarte cald. În jurul lui piuiau și pâlpâiau tot felul de beculețe. Acum îi păru rău că n-a ales să meargă spre casă!

Privi în jur și descoperi un geam. Era închis. Apoi zări o ușă și se strecură iute, căutând o ieșire. Dar toate ușile care dădeau spre exterior erau încuiate.

Lui Lars i se făcu tare frică.